

En uit mijn geboortehuisje slaan ze geld. Terwijl ik op de markt omgeven ben door stinkend water en de kramen van vrouwtjes die rotte appels verkopen' ('et in foro undique aqua putrida et putria poma venditantium muliercularum tabernis circumdatus sum'). Rotte appels: de rector was, denk ik, verliefd op de alliteratie van *aqua putrida* en *putria poma*. Maar tegenover die vrouwtjes was het niet aardig. Trouwens, de jongen op Van der Vooren's schilderijtje bewijst, dat het niet waar was. Het stinkend water zou kunnen kloppen! Erasmus maakt dan het betoog af met een 'maar': 'At nulli fere Roterodamensi civi mea scripta innotuerunt' – maar bijna geen burger van Rotterdam heeft van mijn geschriften kennis genomen. Zo liet Kan Erasmus klagen. Hijzelf heeft, met bijv. ds. J. H. Maronier, die 't boek van Froude over Erasmus vertaalde, zijn best gedaan Erasmus in Rotterdam 'te brengen'. Maar Kan was er blijkbaar wel heilig van overtuigd, dat wat hij aan zijn leerlingen vertelde en bijv. in het Rotterdamsch Jaarboekje schreef, tot de Grootte Markt niet doordrong!

Ook in 1906 hoorde men hier een klagende Erasmus. G. van Rijn dichtte in oud-hollandse trant een Needrige Supplicatie, naar analogie van de Requeste van 1622, waarover men zie *Rotterdams Jaarboekje* 1963. Na de demping van de Steigergracht maakte hij, vond Erasmus, midden op de Markt, met het viaduct achter zich, geen goed figuur. Zou men hem niet om willen keren? Het zou dan tevens 'voor onze stadt' een 'goede saack' zijn, als de passerende vreemdeling hem 'uyt de waggon' zien kon! Het heeft niet geholpen: Erasmus bleef staan zoals hij stond.

Wie echter wreed verplaatst werd, was in 1930 zekere Van Toor! 'Het is', aldus een verslaggever in het Rotterdamsch Nieuwsblad van 2 juni, 'het is altijd markt geweest rondom Erasmus. Hij heeft dus altijd gestaan te midden van groenten-, fruit- en etenswaren-luchtjes. Onbegrijpelijk, wat den goeden man er nu ineens toe heeft gebracht, om te gaan chicaneeren. Nu kan hij ineens geen haringlucht meer verdragen. Hij kon geniaal hekelen, maar nu trapt hij voor het eerst iets in den hoek zonder te motiveeren. Wil hij geen Rotterdammer meer zijn? . . . De reden zal wel liggen op het bureau van den directeur van Markten en Beurzen, een heel eenvoudige reden natuurlijk, die den directeur vrijmoedigheid gaf, om het haringstandje van "den schipbreukeling" dat vóór Erasmus stond al dien tijd, een andere plaats aan te wijzen en wel bij de kiosk